

Arrest

nr. 276 755 van 31 augustus 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 19 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 28 december 2019, diende op 6 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Zijn vingerafdrukken werden genomen op 20 januari 2016 in Oostenrijk, op 4 oktober 2016 in Frankrijk en op 13 november 2018 in Kroatië (Eurodac).

1.2. Op 15 maart 2022 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 15 maart 2022 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 06/01/2020
Overdracht CGVS: 13/11/2020*

U werd gehoord op 5 juli 2021 van 8u38 tot 12u49, op 16 augustus 2021 van 9u41 tot 14u14 en op 27 september 2021 van 14u10 tot 18u25 op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), telkens bijgestaan door een tolk die het Farsi machtig is. Uw advocaat meester Fleur Vanswijgenhoven was gedurende de volledige drie onderhouden aanwezig.

A. Feitenrelaas

U bent een etnische Arabier afkomstig uit Ahwaz en bezit de Iraanse nationaliteit. U werkte als loodgieter in de petrochemische industrie. Eind 1389 of begin 1390 (Perzische kalender, stemt overeen met begin 2011 in de Gregoriaanse kalender) werd u gearresteerd bij een protest omwille van het uitblijven van uw loon. De Sepahe-Pasdaran (Iraanse Revolutionaire Garde) hield u een week vast. Nadat u akkoord was gegaan om te wachten tot de Sepah de aannemer zou vinden om u uit te betalen, werd u vrijgelaten. Kort na deze arrestatie ging u naar uw vriend A.A.B. en deed u uw beklag over wat er gebeurd was. Een tweetal maanden later vertelde hij u dat hij lid was van de JAD (Democratische Partij van Ahwaz). Nog een maand later vertelde A.A.B. u dat hij pamfletten ging verdelen en slogans op muren ging schrijven. Vanwege de situatie waarin Ahwaz zich bevond en het onrecht dat u kort voordien meegemaakt had, besloot u mee te doen. In de daaropvolgende periode ging u samen met A.A.B. pamfletten verdelen en slogans schrijven tot u eind 1391 (eind 2012/begin 2013) aan een betoging deelnam waarbij tegen de slechte waterkwaliteit geprotesteerd werd. U droeg een rode sjaal voor uw gezicht zodat u niet herkend zou worden. Echter, kort na het begin van de betoging vielen de autoriteiten de betogers aan. U vluchtte een zijstraat in, maar werd daar alsnog gearresteerd door een speciale eenheid en vervolgens overgedragen aan het Ettela'at (Ministerie van Informatie) dat u anderhalve maand à twee maanden vasthield en ondervroeg. Hierbij biechtte u alles op wat u wist van de JAD en de leden die u kende zodat u vrijgelaten zou worden. Tijdens uw aanhouding moest u allerhande valse bekentenissen ondertekenen en werd er u medicatie toegediend waarvan u niet wist wat die was. U raakte hieraan verslaafd en bij uw vrijlating na nieuwjaar 1392 (na 21 maart 2013) raakte u verslaafd aan drugs.

Na een tijdje op straat geleefd te hebben, sprak een zekere F.K. met u. Hij wou u meenemen naar de NA (Narcotics Anonymous) om te ontwennen. U kende hem van vroeger en hij zei dat hij ook een verslaafde was geweest. In de lente van 1393 (lente 2014) begon u met uw ontwenningsskuur die 40 dagen duurde. Na uw ontwenning ging u vaak langs bij F.K. Daar zag u veel briefjes en citaten waarvan u dacht dat deze dezelfde waren zoals degene die bij de NA gebruikt werden. Twee maanden nadat u bij hem langs was beginnen te gaan, vroeg u of u ook wat van die teksten kon krijgen, u kreeg hier immers een goed gevoel van. F.K. vertelde u dat dit geen goed idee was. U zou hiermee problemen kunnen krijgen, deze citaten kwamen immers uit de Bijbel en in Iran was het verboden om zich te bekeren. Ondanks deze waarschuwing toonde u nog steeds interesse in deze teksten en het christendom vanwege het gevoel dat u hierbij kreeg. Daarna sprak u vaak met F.K. over het christendom en vertelde hij u over M.M., die een huiskerk had. In de zevende maand van 1393 (september/oktober 2014), twee à drie maanden nadat u en F.K. voor het eerst over het christendom hadden gesproken, spraken u, M.M. en F.K. af in een shishabar. Jullie spraken hier over het christendom en de huiskerk, en M.M. vroeg of u geloofde in het christendom. U bevestigde dit, waarna M.M. en F.K. samen met u een gebed prevelden. Iets meer dan een maand later, in de week voor uw verjaardag (2 november), ging u voor het eerst naar de huiskerk. U bleef hierna wekelijks naar de huiskerk gaan. Op een zondag in de vierde maand van 1394 (juni/juli 2015) waren u en F.K. te laat voor de viering omwille van file. Nadat jullie geparkeerd waren aan het Mellat park gingen jullie naar de huiskerk. Toen jullie de huiskerk naderden, merkte F.K. op dat de weg versperd was. Jullie bleven enkele minuten in de menigte staan om te zien wat er gebeurde. U zag daar de Nirouyeh Entezami (reguliere politie) en verschillende agenten in burger. U zag dat M.M. naar buiten geleid werd, waarna u uw hoofd wegdraaide om niets meer te zien. U vluchtte weg met F.K., die u een nummer gaf waarop u hem kon bereiken. Hij liet u achter op de plek waar hij u eerder opgehaald had, waarna u snel thuis passeerde om enkele kleren en identiteitsdocumenten op te halen vooraleer u naar uw familie in Abadan vertrok. Drie dagen later vond er 's ochtends een inval bij u thuis plaats door de Hefasat (inlichtingendienst) waarbij enkele papieren met daarop christelijke citaten en een foto van een kruis meegenomen werden. Er werd aan uw moeder gezegd dat zij contact op moest nemen zodra zij iets van u hoorde. Uw moeder belde u die avond op om dit aan u te vertellen. U belde F.K. om te vertellen over de inval bij u thuis en hoorde dat er ook bij hem een inval plaatsgevonden had en dat hij het land zou verlaten. U reisde via Urmia – waar u F.K. trof - en Khoy naar de Turkse grens, dewelke u te voet en op illegale manier overstak tien dagen na de inval in de huiskerk. Twee maanden na uw aankomst in Turkije kwam de Hefasat van de politie langs bij uw broer en nam hem mee om enkele vragen te beantwoorden, waarna hij na een paar uur weer vrijgelaten werd.

U verbleef vier maanden in Turkije, waarna u naar Oostenrijk doorreisde, waar u in 2016 een verzoek om internationale bescherming indiende. Sinds uw aankomst in Europa in 2016 werd u lid van de Democratische Partij van Ahwaz. Via een WhatsApp-groep wisselde u berichten uit met andere Ahwazi over de situatie in jullie thuisregio. Sinds 2017 heeft u evenwel geen activiteiten meer voor de partij ontplooid. Nog in 2016 reisde u door naar Frankrijk waar u eveneens een verzoek om internationale bescherming indiende. Omwille van de Dublinreglementering werd u evenwel teruggestuurd naar Oostenrijk, van waaruit u doorgestuurd werd naar Kroatië. Ook daar verzocht u om internationale bescherming, maar u besliste de beslissing niet af te wachten en reisde door naar België, waar u kort voor nieuwjaar 2020 aankwam. Op 6 januari 2020 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Na uw aankomst in België wou u zich aansluiten bij een kerk in Hasselt of een Iraanse kerk in Turnhout, maar deze werden gesloten omwille van corona vooraleer u ernaartoe kon gaan. Gedurende de coronapandemie volgde u online misvieringen. Zodra de kerken opengingen in 2021 begon u naar het Christian Center te gaan. Omdat dit ver weg is, gaat u maar een keer om de twee of drie weken. De andere weken volgt u de vieringen online. Op 24 juli 2021 nam u deel aan een protest aan het Europees parlement tegen de situatie in Khuzestan die georganiseerd werd door een amalgaam van Iraanse oppositiepartijen.

Bij een eventuele terugkeer naar Iran vreest u voor uw leven omwille van uw bekering tot het christendom, ten aanzien van zowel uw stam als het Iraanse regime.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw kart-e melli (identiteitskaart); een kopie van uw legerkaart; een kopie van uw shenasnameh (geboorteboekje); een kopie van uw werkbadge; een kopie van een attest opgesteld door A.S. op 12 juli 2021 waarin staat dat u sedert 2016 en 2017 Bijbelstudie volgde; foto's van uw online geloofsactiviteiten; foto's van uw kerkgang; een video van uw aanwezigheid in de kerk; drie foto's van uw deelname aan een betoging voor het Europees parlement op 24 juli 2021.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het CGVS op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

U verklaarde voorafgaand aan uw eerste onderhoud op het CGVS aan astma te lijden. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het CGVS. De deur van het gehoorlokaal werd halfopen gezet voor een betere luchtcirculatie en er werd u tevens gewezen op de mogelijkheid een extra pauze te vragen. Daarnaast werd er meerdere malen gevraagd of alles goed ging met u en of u verder kon gaan met het onderhoud (CGVS I, p. 2, 6 en 10; CGVS II, p. 2, 6 en 11; CGVS III, p. 2, 7, 11 en 14).

Uw noden en fysieke toestand hebben u er uiteindelijk niet van weerhouden om uw asielrelaas toe te lichten. Op geen enkel moment heeft u opmerkingen gemaakt over de inhoud of het verloop van uw persoonlijke onderhouden. Gelet op wat voorafgaat, kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo kan uw algemene houding slechts moeilijk in overeenstemming worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming in Kroatië zei u niets over uw religieuze asielmotieven. U vertelde er gewoon kort over uw betrokkenheid bij de AI Ahwazi partij opdat u niet naar Bosnië gestuurd zou worden. U zei er niets over uw bekering omdat u van mensen gehoord dat u uw echte motief moest houden voor een plek waar u wel asiel wilde krijgen (CGVS I, p. 14). Deze uitleg kan uw nalaten uw ware motief niet te hebben vermeld in Kroatië, het land waar u in het kader van de Dublinreglementering uw definitief verzoek moest indienen, niet rechtvaardigen. Immers, van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de

beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, de ware toedracht van zijn problemen vermeldt. Bovendien trachtte u meerdere malen uit Kroatië te vertrekken zonder de beslissing in uw verzoek om internationale bescherming af te wachten (CGVS I, p. 14). Deze vaststellingen zetten de ernst van uw verzoek danig op de helling en ondermijnen uw algemene geloofwaardigheid.

Vervolgens kan van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, verwacht worden dat hij gedetailleerd, consistent en coherent kan vertellen over het proces van zijn bekering en zijn geloofspraktijk, zeker gezien de Iraanse context waar een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is en waar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekkende gevolgen heeft voor de verzoeker. Uw verklaringen over uw bekeringsproces kunnen evenwel niet overtuigen. Het is allereerst weinig geloofwaardig dat F.K. u zomaar en vanuit het niets zou vertellen dat hij bekeerd was en dat die teksten die u aan zijn muur zag uit de Bijbel kwamen enkel en alleen omdat u vroeg of u die ook mocht hebben en interesse toonde, des te meer daar F.K. zelf aangaf welk gevaar dat inhield (CGVS I, p. 16; CGVS III, p. 7-8). Dat hij dit aan u zou zeggen binnen de Iraanse context is des te opmerkelijker gelet op het feit dat u zelf aangaf dat puur op het zicht u niet kon zien dat deze teksten uit de Bijbel kwamen (CGVS II, p. 20). F.K. kon dit dus gewoon verzwegen hebben en een smoes bedacht hebben over de herkomst van deze teksten en waarom u deze niet kon hebben. Daarnaast geeft u weinig blijk van concrete interesse in het christendom. U raakt niet verder dan te zeggen dat de teksten die u bij F.K. zag u een goed gevoel gaven, een beter gevoel dan de gewone teksten van de NA, en dat u daarom besloot het risico te trotseren en verder te gaan in het christendom (CGVS III, p. 8-9). Dit overtuigt allerm minst gezien u zich geen van die citaten – die nochtans uw interesse voor het christendom opwekten – voor de geest kan halen (CGVS III, p. 8). Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat u niet goed over uw emoties kan spreken, eenvoudige woorden gebruikt en sommige zaken voor het eerst deelt met een andere persoon (CGVS III, p. 19). Dat u het moeilijk heeft om uw emoties onder woorden te brengen en eenvoudige woorden gebruikt verandert niets aan het feit dat u maar weinig concrete interesse aan de dag legde voor het christendom.

Daarenboven legt u verschillende tegenstrijdige en niet aannemelijke verklaringen af met betrekking tot uw ontmoeting met M.M. en uw daaropvolgende bekering en kerkgang. Bij uw eerste onderhoud verklaarde u meermaals dat u M.M. een maand na uw eerste gesprek over het christendom met F.K. leerde kennen (CGVS I, p. 16-17). Tijdens uw tweede onderhoud verklaarde u dat er vier maanden tussen deze twee momenten zaten (CGVS II, p. 22). Hiermee geconfronteerd op het einde van uw tweede onderhoud verklaarde u dat u gezegd had dat er vier maanden zat tussen het gesprek met F.K. en de eerste maal naar de huiskerk gaan (CGVS II, p. 24). Deze bewering kan niet voldoen als rechtvaardiging. Immers bij uw derde onderhoud gaf u nog een andere versie. Deze keer zat er volgens u twee à drie maanden tussen het gesprek met F.K. over het christendom en de kennismaking met M.M. (CGVS III, p. 10). Hier nogmaals mee geconfronteerd, stelde u dat u eigenlijk niet weet hoelang het precies duurde eer u M.M. leerde kennen en dat u er gewoon een cijfer op kleefde omdat u daar naar gevraagd werd; uiteindelijk bevestigde u uw laatste versie (CGVS III, p. 20). Dat u steeds een andere versie van de feiten geeft overtuigt allerm minst. Bovendien kan er geen enkel geloof gehecht worden aan de ontmoeting die u met M.M. en F.K. had in een shishabar, waarbij jullie over het christendom spraken, M.M. u vroeg of u echt geloofde in Jezus Christus, waarna jullie samen baden en u zich sedertdien als bekeerde beschouwt. Dit alles gebeurde terwijl er op slechts drie meter van jullie een tafel was met andere mensen en er personeel passeerde (CGVS III, p. 10-11). Dergelijk handelen kan hoegenaamd niet in overeenstemming worden gebracht met het gevaar dat bekeerlingen binnen de Iraanse context lopen. Na confrontatie rechtvaardigde u dit door te stellen dat het over de middag niet zo druk was en jullie rustig in een hoek zaten te praten (CGVS III, p. 20). Het risico dat jullie hierbij namen was echter extreem groot, iets waar F.K., gelet op onder meer uw verklaringen dat hij de teksten die hij aan de muur had hangen niet aan u wou meegeven omdat deze u in de problemen zouden kunnen brengen indien u met die teksten betraapt zou worden en hij u meedeelde dat personen die zich tot het christendom bekeren in een erg moeilijke situatie terecht kunnen komen (CGVS III, p. 7), duidelijk van op de hoogte was. Vervolgens zei u tijdens uw eerste onderhoud dat M.M. degene was die steevast de locaties van de vieringen bepaalde (CGVS I, p. 18) om later te verklaren dat u geen idee had wie bepaalde waar de vieringen doorgingen (CGVS III, p. 12). Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat het slechts een vermoeden was dat M.M. dit besliste en u het eigenlijk niet weet (CGVS III, p. 20).

Voorts weet u zeer weinig over de bekering van F.K., die nochtans de persoon is die u geïntroduceerd zou hebben in het christendom en met wie u nog steeds contact zou hebben (CGVS III, p. 19). U weet enkel dat F.K. op de universiteit kennism gemaakt heeft met het christendom (CGVS II, p. 21; CGVS III, p. 13). Het is wel merkwaardig dat u eerst zei dat dit vier of vijf jaar geleden is (CGVS II, p. 22) en later verklaarde dat dit twee of drie jaar was (CGVS III, p. 13).

U raakte niet verder dan te zeggen dat hij via een groep studenten met het christendom in aanraking gekomen is, maar weet niet hoe hij bij die groep terecht kwam of wie die mensen waren (CGVS II, p. 22; CGVS III, p. 13-14). U weet evenwel dat hij een hekel had aan de islam, maar heeft geen enkel idee wat hem aantrok tot het christendom (CGVS II, p. 22). Gelet op de rol die F.K. gespeeld heeft bij uw bekering en aangezien u nog steeds contact met hem onderhoudt, kan en mag er verwacht worden dat u uitgebreider op de hoogte bent van zijn bekering. Evenmin kan u over M.M., de leider van de huiskerk waar u gedurende een aantal maanden naartoe gegaan zou zijn, enige concrete informatie verschaffen aangaande zijn bekering (CGVS III, p. 15-16). Verder dan zeer algemeen uitleggen dat hij jaren geleden christen werd en jaren geleden de huiskerk oprichtte, deelnam in de kerken in Turkije en daar gedoopt was, en dat zijn kennis groter was dan die van u (CGVS III, p. 14-15) kwam u niet.

Tevens missen ook uw verklaringen aangaande uw problemen met de Iraanse autoriteiten elke waarachtigheid. U verklaarde aanvankelijk dat de laatste viering, waarbij de inval plaatsvond, doorging in de wijk Kourosh (CGVS I, p. 18). Tijdens uw laatste onderhoud verklaarde u dat dit in de wijk Farhangyan of Zeitoun was (CGVS III, p. 16). Gewezen op dit verschil bevestigde u dat het inderdaad Kourosh was en dat de namen van de wijken op elkaar lijken en dat u de namen van de wijken niet meer weet omdat u er al jaren weg bent (CGVS III, p. 20-21). Het louter bevestigen van een van beide versies kan niet als afdoende rechtvaardiging beschouwd worden. Het is eveneens merkwaardig dat u bij uw eerste onderhoud verklaarde dat u van ver acht à tien agenten zag (CGVS I, p. 19), maar dat u later geen enkel idee heeft hoeveel agenten er daar waren (CGVS III, p. 16-17). Bovendien verklaarde u dat u bij deze inval gezien heeft hoe de autoriteiten zowel M.M. als M. naar buiten leidden vooraleer te vluchten (CGVS I, p. 19). Bij uw laatste onderhoud verklaarde u enkel M.M. gezien te hebben waarna u uw hoofd wegdraaide en niets meer zag (CGVS III, p. 17). Na confrontatie verklaarde u dat M. inderdaad naar buiten geleid werd, maar dat u dit niet gezien had. F.K. vertelde dit achteraf aan u (CGVS III, p. 21). Deze bewering kan niet voldoen als rechtvaardiging. Bij uw eerste gehoor verklaarde u immers duidelijk M. zelf gezien te hebben. Bovendien is het niet aannemelijk dat u meteen nadat u zag hoe uw medekerkleden gearresteerd werden toch nog langs uw woning passeerde om kleren en identiteitsdocumenten op te halen en er een half uur à drie kwartier, maar zeker niet langer dan een uur, bleef (CGVS I, p. 20; CGVS III, p. 18). U had dergelijke spullen ook later door iemand anders aan u op een andere locatie kunnen laten bezorgen, in de plaats van u te begeven naar een plaats waar u gemakkelijk ook gearresteerd zou kunnen worden. U kon immers geenszins weten hoe snel de autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw betrokkenheid bij de huiskerk en hoe snel zij agenten naar uw woning zouden kunnen sturen. Nog minder geloofwaardig is dat u bij de door u beweerde korte passage bij u thuis zou nalaten om het christelijk materiaal dat u thuis bijhield mee te nemen en weg te smijten (CGVS III, p. 19). Deze bevinding wordt nog versterkt door het gegeven dat er bij uw huiskerk een afspraak was om in geval van ontdekking alle christelijke materiaal op de één of andere manier te vernietigen, ook bij u thuis (CGVS III, p. 12). Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat u niet aan dat materiaal had gedacht omdat u stress had en gehaast was. Ook was u van plan enkele dagen later terug te komen en had u niet gedacht dat de autoriteiten zouden binnenvallen (CGVS III, p. 19, 21), wat een uitleg is die haaks staat op het feit dat u na uw korte passage thuis meteen ging onderduiken in Abadan, waaruit kan worden afgeleid dat u wel degelijk dergelijk gevaar vreesde. Daarnaast verklaarde u bij uw eerste onderhoud op het CGVS dat er bij de inval bij u thuis twee foto's meegenomen werden, een afbeelding van Jezus Christus en een afbeelding van een kruis (CGVS I, p. 21). Tijdens uw laatste onderhoud verklaarde u dat er slechts één foto meegenomen werd, namelijk die van het kruis en geen andere foto's (CGVS III, p. 19). Na confrontatie ontkende u louter de eerste versie (CGVS III, p. 21), wat de vastgestelde tegenstrijdigheid niet kan vergoelijken. Tot slot is het niet aannemelijk dat u zich in de jaren na uw vlucht nooit geïnformeerd zou hebben over het lot van uw medekerkgenoten, waaronder M.M., die toch de leider van uw huiskerk was (CGVS III, p. 19). U deed dit niet omdat uw situatie onduidelijk is en het onduidelijk is wat er u te wachten staat (III, p. 19), waarbij u het had over uw situatie sinds uw vlucht uit Iran. Dergelijke uitleg neemt echter niet weg dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij / zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn / haar vluchtrelaas. Dat u niet over de minste informatie beschikt over het lot van uw medekerkgenoten en hier zelfs niet naar geïnformeerd heeft, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Gelet op alles wat voorafgaat, kan geen enkel geloof gehecht worden aan uw verklaringen in Iran bekeerd te zijn tot het christendom noch aan de problemen die u met de Iraanse autoriteiten naar aanleiding van uw beweerde bekering ondervonden zou hebben.

Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt een ernstige negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa, ter staving waarvan u een attest van Bijbelstudie en enkele foto's en een video neerlegde. Gezien deze activiteiten een voortzetting zijn van uw beweerde bekering in Iran, daar waar deze bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er aan uw beweegredenen om Bijbelstudie te volgen en naar de kerk te gaan geen enkel geloof gehecht worden. Het CGVS betwist het plaatsvinden van deze activiteiten niet, maar deze blijken dan ook louter omwille van opportunistische redenen plaats te vinden. Uw Bijbelstudie en kerkbezoek in het Westen tonen bijgevolg de oprechtheid van uw bekering niet aan aangezien duidelijk is dat deze beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. De door u neergelegde bewijsstukken van uw religieuze activiteiten in het Westen getuigen dus louter van een formele bekering en niet van een werkelijke verinnerlijkte bekering. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten - uw bekering tot het christendom is echter niet oprecht waardoor uit niets blijkt dat u zich bij terugkeer als christen zal gedragen - die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Wat betreft uw politieke activiteiten sinds uw vertrek uit Iran dient er vooreerst op gewezen te worden dat bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland de reële kans op vervolging/ moeilijkheden en de ernst van die vervolging/moeilijkheden van cruciaal belang zijn. Hierbij moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden is er sprake van een reëel risico op vervolging en/of moeilijkheden in het land van herkomst. Het is niet aannemelijk dat activiteiten ontwikkeld na de vlucht leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistische karakter van voornoemde activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden.

Er dient in dit verband vastgesteld te worden dat uw politieke activiteiten extreem beperkt blijven. U verklaarde dat u in Oostenrijk lid werd van de Al Ahwazi partij. Uw enige activiteit bestond er evenwel in informatie te delen in een WhatsApp-groep van enkele honderden andere Ahwazi. In 2017 zette u uw activiteiten voor de partij stop (CGVS I, p. 13; CGVS II, p. 4). Hoewel u verklaarde in België politiek actief te willen zijn (CGVS III, p. 3) had u in België tot het moment van uw derde onderhoud op 27 september 2021, i.e. meer dan anderhalf jaar na uw aankomst hier, slechts aan één betoging, waarvan u een aantal foto's neerlegde, deelgenomen, waarbij u een gewone deelnemer was zoals elke andere. U spreekte er niet en sprak er niet met de media. Niettegenstaande uw verklaringen hier actief te willen zijn, zocht u tijdens of na deze betoging geen contact op met leden van uw partij (CGVS II, p. 3). U kon tevens geen concrete elementen aanbrengen waaruit zou blijken dat de Iraanse autoriteiten van uw deelname op de hoogte zijn (CGVS III, p. 3). Ook bij uw derde onderhoud verklaarde u geen contact opgenomen te hebben met uw partij, en geen concrete plannen te hebben voor verdere politieke activiteiten (CGVS III, p. 3). Uit dit alles blijkt dat u geen stappen onderneemt om uw politieke activiteiten terdege te ontwikkelen. Gelet op de uitermate beperktheid van uw betrokkenheid bij oppositieactiviteiten sinds uw aankomst in het Westen en het gebrek aan concrete indicaties dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw beperkte activisme, kan op grond hiervan geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie worden aangenomen.

Volledigheidshalve kan met betrekking tot de door u geschetste problemen met de Iraanse autoriteiten in 1389 (2010/2011) of 1390 (2011/2012) en eind 1391 (begin 2013) tot slot worden opgemerkt dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat deze door u geschetste vervolging/ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen, gelet op de vaststelling dat deze feiten zich bijna tien jaar geleden voordeden in een specifieke context en naar uw eigen zeggen geen directe aanleiding vormden om Iran te verlaten (CGVS vragenlijst vraag 3.1, ingevuld bij de DVZ op 29 oktober 2020; CGVS I, p. 12). Bovendien zijn dit twee los van elkaar staande feiten en bent u nog twee jaar na de tweede arrestatie in Iran gebleven zonder hierom verdere problemen met de autoriteiten gekend te hebben. Dat u toch nog een vrees zou koesteren omdat u bij uw tweede aanhouding veel valse bekentenissen heeft afgelegd (CGVS I, p. 12, 17; CGVS II, p. 13) is, gelet op de ongeloofwaardigheid van uw directe vluchtaanleiding uit Iran, het duidelijk opportunistisch karakter van uw religieus engagement in West-Europa, en het feit dat uit niets blijkt dat uw zeer beperkt politiek activisme in West-Europa u in het vizier van de Iraanse autoriteiten zou hebben gebracht, niet gestoeld op enig objectief gegeven.

De informatie waarop het CGVS zich beroept, is in kopie als bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande argumentatie niet ombuigen. Uw identiteit, nationaliteit, legerdienst en beroep staan hier niet ter discussie. De overige bewijsstukken kwamen hierboven reeds aan bod.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

“Schending van de artikelen 2 + 3 wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet + schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel + manifeste appreciatiefout.

Schending van art. 1, sectie A. § 2 van de Conventie van Genève van 28/07/1951.”

Verzoeker gaat vooreerst in op de vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Hij geeft aan dat ten onrechte de vluchtelingenstatus werd geweigerd. Hij herhaalt in dit kader de aangevoerde feiten en vrees. Hij meent dat uit het administratief dossier blijkt dat hij op een afdoende wijze aangetoond heeft dat zijn leven in gevaar is in Iran omwille van zijn bekering tot het christendom. Zijn problemen van vervolging en intimidatie door de autoriteiten zijn *in casu* wel degelijk ernstig. Verzoeker geeft aan dat hij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing.

Ten eerste meent verzoeker dat zijn bekering tot het christendom ten onrechte in vraag wordt gesteld. Hij stelt dat deze beslissing *“geen evidente keuze was, op de achtergrond van zijn eerdere beslissing om de Islam de rug toe te keren, in een land waar dergelijke bekering tot een andere dan in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is.”* Verzoeker meent dat de verklaringen die hij tijdens zijn drie persoonlijke onderhouds heeft gegeven over zijn bekering, gezien de concrete omstandigheden waarin hij leefde in Iran en zijn vlucht uit het land, wel degelijk betrouwbaar, aannemelijk en geloofwaardig is. Verzoeker licht deze omstandigheden toe als volgt:

“Verzoeker kampte lange tijd met een drugsverslaving.

Na het lezen van de Blijde Boodschap van Jezus Christus in het Nieuwe Testament en zijn ervaringen n.a.v. zijn deelnames aan bijeenkomsten van de Narcotic Anonymous, dankzij dewelke verzoeker van zijn drugsverslaving was afgeraakt en die zijn leven hebben gered, was hij helemaal overtuigd van zijn nieuwe religie.

Verzoeker is ervan overtuigd dat hij dankzij Narcotic Anonymous fysiek is herboren en dat hij dankzij de Blijde Boodschap in het Nieuwe Testament op psychisch vlak is wedergeboren.”

De commissaris-generaal houdt volgens hem geen rekening met het menselijke aspect en de concrete levensomstandigheden van verzoeker in Iran. Hij was kort voordien afgekickt van een drugsverslaving en was op zoek naar antwoorden op existentiële levensvragen als een manier om opnieuw rust, stabiliteit en een vorm van houvast te krijgen in zijn leven. Op basis van de verklaringen die hij tijdens de persoonlijke onderhouds heeft afgelegd, meent verzoeker minstens *“het voordeel van de twijfel”* te verdienen. Uit zijn verklaringen blijkt wel degelijk dat hij blij geeft van een oprecht geloof in het christendom.

Verzoeker licht dit, onder citering van zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, toe als volgt:

“Verzoeker wenst te benadrukken dat hij zich heeft bekeerd tot het christelijke geloof vanuit de innerlijke overtuiging dat dit voor hem het enige juiste geloof is en hij hiertoe gekomen is na in contact te zijn gekomen met christelijke mensen, met name zijn vriend F.K.

Na de drugsverslavingsproblematiek die verzoeker had doorgemaakt, was het voor verzoeker duidelijk geworden dat dit de religie is die hij wilde aanhangen omdat hij daaruit het meeste ‘energie’ kan putten en omdat hij innerlijk oprecht overtuigd was dat dit de juiste beslissing is voor hem persoonlijk.

[Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 4, p. 16]

Tijdens zijn drie onderhouden is meer dan voldoende gebleken dat verzoeker een onafwendbare noodzaak voelde om zich te bekeren omdat verzoeker ervan overtuigd was dat zijn nieuwe religie een mentale ondersteuning voor hem was in de psychische verwerking van zijn drugsverslaving.

Tegelijk ook aanzag verzoeker de Islam als de oorzaak voor de problemen die hij gekend had tijdens zijn kinderjaren en ook in de periode dat hij was gearresteerd door de autoriteiten na zijn deelnames aan protestmanifestaties.

Tijdens zijn arrestatie was verzoeker gefolterd geweest.

[Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 4, p. 17-18]

Het gegeven dat verzoeker sinds lange tijd gedegouteerd was geraakt in de Islam gecombineerd met het gegeven dat verzoeker kampte met psychische moeilijkheden ingevolge zijn drugsverslaving, verklaart mede waarom verzoeker besloten had om zich te bekeren, kort nadat hij in contact was gekomen met F.K.

Tijdens zijn persoonlijke onderhouden had verzoeker blijk gegeven van het feit dat zijn nieuwe geloofsovertuiging wel degelijk oprecht was.

Uit verzoekers doorleefde verklaringen is meer dan voldoende gebleken dat verzoeker het Christendom beleeft als een emotioneel, ritueel, transcendent gegeven ; een innerlijke beleving van christelijke waarden zoals liefde , naastenliefde en vergevingsgezindheid, een bron van nieuwe energie.

Die persoonlijke en innerlijke beleving die hem overtuigd heeft om voortaan door het leven te stappen als een Christen, is duidelijk gebleken uit zijn drie gehoren op het CGVS.

De beweegredenen die verzoeker tijdens zijn beide persoonlijke onderhouden had aangehaald om zich tot het Christendom te bekeren, in Iran, een streng Islamitische republiek, hadden redelijkerwijze moeten volstaan.

De door het CGVS aangehaalde weigeringsmotieven volstaan niet om te besluiten dat er geen doorgedreven religieuze overtuiging in hoofde van verzoeker zou bestaan : integendeel.

De bewering van het CGVS dat verzoeker zich bekeerd heeft omwille van opportunistische redenen, is onterecht en ongefundeerd.

Verzoeker meent dat hij niet op een menswaardige en veilige manier , zonder vrees voor zijn leven, zal kunnen leven in Iran zolang het politieke gezag in Iran niet is veranderd.

Bovendien komt verzoeker uit een streng Islamitische, Arabische familie die zich strikt houdt aan de strenge tradities en voor wie het een schande is dat hun zoon de Islam de rug heeft gekeerd om zich te bekeren tot het Christendom.

Verzoeker blijft ervan overtuigd dat hij bij een terugkeer naar Iran het voorwerp zal uitmaken van een persoonsgerichte vervolging, waaronder wraak binnen de familie.

De toelichting die verzoeker aan de PO gaf telkens als hem werd gevraagd om meer uitleg te geven over bepaalde onderdelen waarover de PO zich bedenkingen had gemaakt, was wel degelijk aannemelijk en niet a priori ongeloofwaardig.

Tijdens zijn drie onderhouden op het CGVS was duidelijk gebleken dat verzoeker op een overtuigende en doorleefde manier over de feiten had verteld.

Het CGVS beperkt zich ten onrechte tot het stellen dat verzoekers bekering tot het Christendom 'niet overtuigend' zou zijn.

Het CGVS verliest hierbij uit het oog dat iemands beweegredenen om zijn / haar eigen religie in vraag te stellen en vervolgens , na geïnspireerd te zijn door nieuwe opvattingen, heel persoonlijk zijn en verschillen van individu tot individu.

Na het afkicken van zijn drugsverslaving, begon verzoeker in de daaropvolgende periode meer en meer een andere kijk te krijgen op de Iraanse cultuur, mentaliteit en diepgewortelde religieuze en familiale / etnische tradities.

Na al hetgeen hij als jongeman had doorgemaakt, was verzoeker gedegouteerd geraakt in de Islam.

Vanuit verzoekers perceptie is Iran geen veilige plaats om te leven of om zich als persoon te ontplooiën mede omwille van de harde repressie in Iran waar het 'normaal' is dat de autoriteiten geweld gebruiken wanneer je je niet houdt aan de (religieuze) regels.

Mede daarom is de gedachte van een mogelijke terugkeer naar Iran voor verzoeker beangstigend.

Tijdens zijn gesprekken met zijn vriend F.K. en zijn bezoeken aan de huiskerken, was verzoeker begeistert geraakt door de manier waarop zijn vrienden over het christelijk geloof spraken en deze religie beleefden.

Hij had ervoor gekozen om zich zelf te bekeren omdat hij ervan overtuigd was dat het christendom niet alleen de juiste antwoorden biedt op talrijke existentiële vragen dewelke in de islam niet kunnen worden gevonden ; maar vooral omdat verzoeker in het christendom liefde en innerlijke rust heeft gevonden ; iets wat in totaal contrast stond met het aanhoudende islamitisch geïnspireerde geweld wereldwijd.

Zijn vriend F.K. en het Christendom gaven aan verzoeker de energie om definitief af te kicken van zijn drugsverslaving.

[Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 4, p. 19-21]".

Verzoeker benadrukt verder nog dat hij bij een terugkeer naar Iran in botsing zal komen met de bestaande sociale normen en (religieuze) waarden. De gedachte om zijn huidige levenswijze, die hij sinds zijn vlucht uit Iran onderhoudt, radicaal te moeten veranderen in een samenleving die hij niet meer als de zijne ziet, met name op vlak van vrijheid van religie en vrije meningsuiting, is voor verzoeker ondraaglijk. Hij meent dat een dergelijke samenleving een hypotheciek vormt op zijn verdere persoonlijke ontwikkeling en deze radicaal botst met *“zijn persoonlijkheid dewelke sedert zijn verblijf in België de voorbije maanden mede de vorm heeft gekregen zoals hij vandaag is”*. Verzoeker meent dat uit zijn persoonlijke onderhouden is gebleken dat hij zich als persoon zou willen blijven ontplooien binnen een verlichte samenleving. Dit is ondenkbaar in de Iraanse samenleving, *“die allesbehalve tolerant staat opzichts ruimdenkende personen inzake onderwerpen die de Islam aangaan.”* Ook stelt verzoeker dat uit de persoonlijke onderhouden wel degelijk blijkt dat hij in botsing is gekomen met de islamitische waarden en normen in de Iraanse samenleving en dat het niet meer mogelijk is voor hem om zich te conformeren en te schikken naar de bestaande regels in een Islamitische republiek, omdat deze volgens verzoeker de fundamentele mensenrechten miskent en hij zijn eigen vrijheid van denken, meningsuiting en levenswijze zal moeten opgeven om vervolging door de Iraanse autoriteiten te vermijden. De commissaris-generaal houdt echter geen rekening met de mens en persoonlijkheid van verzoeker en begaat hierdoor een inschattingfout.

Ten tweede meent verzoeker dat de motieven in de bestreden beslissing in zijn geval niet kunnen worden aanzien als dermate belangrijke elementen in zijn verklaringen en zijn op zichzelf niet van die aard om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. De toelichting die verzoeker gaf tijdens de persoonlijk onderhouden wanneer hem gevraagd werd om meer uitleg te geven over bepaalde elementen, was wel degelijk aannemelijk en niet *a priori* ongeloofwaardig. De hoeveelheid van de door hem tijdens het interview bij aanvang van de procedure en de persoonlijke onderhouden afgelegde verklaringen die wel aannemelijk en coherent zijn, overstijgen in ruime mate het aantal verklaringen die dat misschien, op enkele onderdelen, niet waren. Alleszins worden de diverse eensluidende, doorleefde en diepgaande antwoorden die hij tijdens zijn opeenvolgende onderhouden wel kon geven op specifieke vragen inzake zijn bekering, ten onrechte doodgezwegen in de bestreden beslissing, aldus verzoeker. Hij meent dat het niet opgaat om in de bestreden beslissing uitsluitend die vragen uit te kiezen waarop hij misschien een onvoldoende antwoord heeft gegeven en te zwijgen over de andere vragen waarop hij wel een overtuigend en doorleefd antwoord heeft gegeven, aldus verzoeker. Hij citeert hierbij andermaal uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Hij meent nog dat de in de bestreden beslissing aangehaalde onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden in geen geval van die aard zijn dat zij de kern van verzoekers relaas zouden aantasten.

Verzoeker voert aan dat de commissaris-generaal zich vergist heeft bij de analyse van zijn verklaringen en deze minstens verkeerd heeft geïnterpreteerd. Hij heeft geen, minstens te weinig rekening gehouden met de concrete omstandigheden en feitelijkheden ter plaatse, en met de persoonlijkheid en het profiel van verzoeker. Verzoeker licht hierbij toe als volgt:

“Hoewel verzoeker zichzelf (op fysiek vlak) intussen beschouwd als een afgekickte, ex-drugsverslaafde ; moet hij toegeven dat hij op mentaal vlak- nog steeds de gevolgen van zijn drugsverslaving ondervindt. Stresserende omstandigheden kunnen soms een niet te onderschatten impact hebben op verzoekers bekwaamheid om ten allen tijde accurate verklaringen af te leggen.

Met name is verzoekers mentale weerbaarheid op heden nog steeds (bij momenten) fragiel.

Verzoekers mentale toestand kort na zijn afkicken was alleszins van die aard dat hij beïnvloedbaar was voor F. 'mirakel-verhalen' over Jezus Christus.

Dit zal ongetwijfeld méégespeeld hebben in verzoekers bekeringsproces.

Het CGVS heeft ten onrechte geen rekening gehouden met de specifieke achtergrond (verslavingsproblematiek) waarin verzoeker leefde in Iran en heeft verzoeker ten onrechte ten kwade gededd merkwaardige en 'niet-aannemelijke verklaringen' te hebben afgelegd.

Het CGVS hield ten onrechte geen rekening met het gegeven dat het gedrag van een persoon (die fysiek weliswaar is afgekickt doch op psychisch vlak met moeilijkheden kan kampen omdat hij nog steeds in een verwerkingsproces zit) niet identiek is als dat van een 'mentaal gezonde' persoon.

Verzoeker is alleszins formeel dat hij, binnen zijn capaciteiten, wel degelijk zijn volle medewerking heeft verleend aan het CGVS bij het verschaffen van informatie over zijn bekeringsproces alsook over de persoonlijke omstandigheden die hem ertoe genoodzaakt hadden om Iran te ontvluchten.

Tenslotte heeft het CGVS geen rekening gehouden met het grote tijdsverloop tussen de gebeurtenissen in Iran (2015) en zijn persoonlijke onderhouden op het CGVS.

In de gegeven omstandigheden zouden de doorleefde verklaringen van verzoeker moeten volstaan om hem minstens het voordeel van de twijfel te verlenen.”

Ten slotte meent verzoeker dat de commissaris-generaal ten onrechte verwijst naar algemene informatie om te besluiten dat er geen risico op vervolging zou bestaan bij een eventuele terugkeer naar Iran louter

omwille van het feit dat hij in het buitenland een asielpcedure heeft opgestart. Verzoeker acht deze benadering te algemeen en te theoretisch en houdt geen, minstens onvoldoende, rekening met de realiteit ter plaatse en met het feit dat er wel degelijk voorvallen bestaan die afwijken van deze theorie. Verzoeker wijst hierbij op de *“concrete en gepersonaliseerde documenten”* die hij heeft voorgelegd die aantonen dat hij zich wel degelijk bekeerd heeft tot het christendom.

Verzoeker besluit als volgt:

“Het CGVS geeft blijk van onderschatting van de moeilijkheden die verzoeker wel degelijk kent.

Het CGVS meent ten onrechte dat de moeilijkheden van verzoeker niet zo erg kunnen zijn.

Verzoeker is ervan overtuigd dat hij door zijn bekering en zijn leven als Christen in België als een afvallige zal worden beschouwd in Iran en dat hij bij een terugkeer naar zijn land voor deze feiten vervolgd en bedreigd zal worden.

Verzoeker wilt benadrukken dat zijn verklaringen over zijn vrees voor vervolgingen door de Iraanse autoriteiten, wel degelijk eerlijk waren.

Verzoeker verkeerde alleszins in de oprechte overtuiging dat een vertrek uit Iran de enige optie was voor zijn veiligheid en dat hij in Iran het voorwerp zal uitmaken van een persoonsgerichte vervolging.

Uit hoofde van het principe van een goede rechtsbedeling alsook het zorgvuldigheidsbeginsel (algemeen rechtsbeginsel) had het CGVS een vollediger en grondiger onderzoek dienen te wijden aan alle gegevens van het dossier en meer rekening dienen te houden met de opmerkingen en argumenten van verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van verzoekers relaas ontslaan het CGVS niet van haar opdracht en onderzoeksplicht om verzoekers vrees voor vervolging grondig te toetsen.

Uit verzoekers relaas is gebleken dat hij wel degelijk voldoende, concrete en verifieerbare informatie heeft gegeven waaruit blijkt dat hij riskeert moeilijkheden te zullen hebben bij een eventuele terugkeer naar Iran.

Het is duidelijk dat hij daar geen veilig en menswaardig leven zal kunnen leiden.

Het CGVS heeft onvoldoende rekening gehouden met de gegevens van zijn dossier en met de opmerkingen en argumenten van verzoeker.”

Verzoeker gaat vervolgens in op het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Hij voert hierbij aan dat hij bij een eventuele terugkeer hoe dan ook vreest dat hij het slachtoffer zal worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij heeft tijdens de persoonlijke onderhouden op voldoende wijze kunnen aantonen dat zijn leven wel degelijk in gevaar is in Iran. Verzoeker meent dat: *“Omdat verzoeker in Iran -hic et nunc- onmogelijk een veilig bestaan kan leiden, en zijn precaire leefsituatie vraagt om dringende maatregelen, had het CGVS de noodzakelijke conclusies kunnen koppelen aan de problemen van verzoeker door hem minstens een zekere vorm van tijdelijke bescherming in België toe te kennen.”*

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoekers verweer in het verzoekschrift in wezen beperkt blijft tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het op basis hiervan volharden in het relaas omtrent de oprechtheid van zijn bekering tot het christendom en het feit dat hij omwille van deze feiten vervolging vreest bij een terugkeer naar Iran. Uit wat volgt zal echter blijken dat verzoeker geen argumenten aanhaalt die van die aard zijn de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. Hieruit blijkt genoegzaam het ongeloofwaardige karakter van zijn verklaringen over zijn oprechte bekering in Iran, zijn problemen aldaar, de drijfveer voor zijn christelijke activiteiten in België en de aangevoerde vrees voor vervolging bij een terugkeer naar Iran omwille van zijn vermeende bekering.

De Raad benadrukt dat het van belang is dat verzoeker zijn verklaringen over zijn gestelde godsdienstige bekering naar behoren staft. De verklaringen die hij over zijn godsdienstige overtuiging of het behoren tot een geloofsgemeenschap aflegt, vormen daarbij slechts het uitgangspunt in de procedure van het onderzoek van de feiten en de omstandigheden van een verzoek om internationale bescherming (artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet). Van verzoeker wordt evenwel verwacht dat hij alle elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk indient (artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet).

De aspecten van de verklaringen die niet met bewijsmateriaal zijn gestaafd, kunnen slechts in aanmerking worden genomen indien aan een aantal cumulatieve voorwaarden is voldaan (artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet). Tot die voorwaarden behoort het feit dat verzoekers verklaringen samenhangend en aannemelijk worden bevonden en niet in strijd zijn met de voor zijn verzoek relevante en beschikbare algemene en specifieke informatie, alsook dat is komen vast te staan dat verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud met betrekking tot de redenen waarom hij de islam afviel en zich tot het christendom aangesproken voelde. Uit deze verklaringen kan volgens hem een oprechte bekering tot het christendom blijken. Hij meent evenwel dat onvoldoende rekening werd gehouden met deze verklaringen, gezien zij niet werden opgenomen in de bestreden beslissing. Ten aanzien van het verwijt dat de commissaris-generaal enkel rekening hield met de negatieve elementen van zijn verklaringen en niet met de positieve elementen, merkt de Raad eerst op dat de motiveringsplicht in hoofde van de commissaris-generaal geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van verzoeker in de bestreden beslissing op te nemen. Verder beschikken de commissaris-generaal en, in beroep, de Raad over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of de afgelegde verklaringen voldoende zijn om aan de beweerde bekering tot het christendom het voordeel van de twijfel toe te kennen. Verzoekers verwijzing naar een deel van zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud kan op zich geen afbreuk doen aan de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing op basis waarvan wordt besloten dat verzoeker zijn beweerde bekering tot het christendom niet aannemelijk maakt. De bestreden beslissing oordeelde immers terecht dat (i) het niet aannemelijk is dat F.K. in de Iraanse context verzoeker zomaar zou vertellen dat hij bekeerd is en dat de teksten op de muur uit de Bijbel kwamen, (ii) verzoeker weinig blijkt geeft van concrete interesse in het christendom, gezien hij zich deze teksten op de muur die hem zouden hebben aangetrokken tot het christendom niet kan herinneren, (iii) verzoeker tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen aflegt over zijn ontmoeting met M.M. en de daaropvolgende bekering en kerkgang, (iv) verzoekers kennis over de bekering van F.K., die een cruciale rol speelde in zijn eigen bekeringsproces, lacunair is en (v) verzoekers verklaringen over de problemen die hij zou gekend hebben met de Iraanse autoriteiten tevens ongeloofwaardig zijn. Indien verzoekers verklaringen omtrent de wijze waarop zijn bekering tot het christendom geschiedde daadwerkelijk waarachtig en oprecht zijn, kan van hem redelijkerwijze worden verwacht dat hij ook over deze aspecten van zijn bekeringsproces coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt, *quod non*. Deze vaststellingen doen dus weldegelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn bekering, zelfs indien deze worden afgewogen tegen zijn overige verklaringen. Dit geldt temeer nu verzoeker in zijn verzoekschrift er, gelet op wat volgt, niet in slaagt om aan te tonen dat de vaststellingen van de commissaris-generaal feitelijk onjuist of de gevolgtrekkingen uit deze vaststellingen onredelijk zijn.

Verzoeker voert nog aan dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening hield met zijn specifieke achtergrond, waarbij hij wijst op zijn verslavingsproblematiek. Hij poneert dat hij hier op mentaal vlak nog steeds gevolgen van ondervindt. Stresserende omstandigheden hebben een impact op zijn bekwaamheid om ten allen tijde accurate verklaringen af te leggen. De Raad merkt op dat, los van de vaststelling dat ieder persoonlijk onderhoud gepaard kan gaan met enige mate van stress, van verzoeker redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij in staat is om voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot gebeurtenissen die de essentie van zijn relaas uitmaken en de directe aanleiding gevormd hebben voor het vertrek uit zijn land van herkomst. Verzoeker brengt geen bewijzen bij van enige mentale problemen in zijn hoofde, noch heeft hij tijdens zijn persoonlijke onderhouds enige opmerkingen gemaakt inzake mentale problemen die een invloed zouden hebben op zijn vermogen om accurate verklaringen af te leggen. Deze bewering staat bovendien haaks op zijn verweer dat hij op andere vlakken wel eensluidende, doorleefde en diepgaande antwoorden kon geven. Verzoeker toont aldus niet *in concreto* aan dat hij tijdens de persoonlijke onderhouds moeilijkheden zou gehad hebben op cognitief niveau, laat staan dat deze moeilijkheden een verklaring kunnen bieden voor het geheel van de vaststellingen in de bestreden beslissing.

Waar verzoeker aanvoert dat hij kort na zijn afkicken beïnvloedbaar was voor “*mirakel-verhalen*” van zijn vriend F.K. over Jezus Christus is het de Raad niet duidelijk, en verzoeker licht dit evenmin toe, hoe dit verweer een afbreuk kan doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

Aangaande verzoekers opmerking dat er een groot tijdsverloop is tussen de gebeurtenissen in Iran en de persoonlijke onderhouds, benadrukt de Raad dat van verzoeker, die beweert in Iran te zijn bekeerd tot het christendom en hierom een nood heeft aan internationale bescherming, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij voor de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek, (in staat is om voldoende)

coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen af te leggen met betrekking tot de relevante elementen van zijn asielaanspraak. Dit geldt ook voor feiten die zich reeds meerdere jaren geleden hebben voorgedaan.

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift voorts op de door hem neergelegde documenten ter staving van zijn religieuze activiteiten in België en stelt dat de commissaris-generaal ten onrechte verwijst naar algemene informatie waaruit blijkt dat er geen risico zou bestaan voor Iraanse vluchtelingen om vervolgd te worden bij een eventuele terugkeer voor het loutere feit dat zij in het buitenland een asielaanspraak zijn opgestart. Er bestaan volgens hem immers voorvallen die afwijken van de "theorie". De Raad merkt echter op dat hiermee rekening werd gehouden in de bestreden beslissing, die motiveerde dat *"Het zijn personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten - uw bekering tot het christendom is echter niet oprecht waardoor uit niets blijkt dat u zich bij terugkeer als christen zal gedragen - die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen."* Verzoeker maakt, geleid op het aperte opportunistische karakter van zijn activiteiten, aldus niet aannemelijk dat hij daardoor *in concreto* in de negatieve aandacht van zijn autoriteiten zou staan.

Volgende motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

"Na grondig onderzoek dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo kan uw algemene houding slechts moeilijk in overeenstemming worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming in Kroatië zei u niets over uw religieuze asielmotieven. U vertelde er gewoon kort over uw betrokkenheid bij de Al Ahwazi partij opdat u niet naar Bosnië gestuurd zou worden. U zei er niets over uw bekering omdat u van mensen gehoord dat u uw echte motief moest houden voor een plek waar u wel asiel wilde krijgen (CGVS I, p. 14). Deze uitleg kan uw nalaten uw ware motief niet te hebben vermeld in Kroatië, het land waar u in het kader van de Dublinreglementering uw definitief verzoek moest indienen, niet rechtvaardigen. Immers, van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, de ware toedracht van zijn problemen vermeldt. Bovendien trachtte u meerdere malen uit Kroatië te vertrekken zonder de beslissing in uw verzoek om internationale bescherming af te wachten (CGVS I, p. 14). Deze vaststellingen zetten de ernst van uw verzoek danig op de helling en ondermijnen uw algemene geloofwaardigheid.

Vervolgens kan van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, verwacht worden dat hij gedetailleerd, consistent en coherent kan vertellen over het proces van zijn bekering en zijn geloofspraktijk, zeker gezien de Iraanse context waar een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is en waar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekkende gevolgen heeft voor de verzoeker. Uw verklaringen over uw bekeringsproces kunnen evenwel niet overtuigen. Het is allereerst weinig geloofwaardig dat F.K. u zomaar en vanuit het niets zou vertellen dat hij bekeerd was en dat die teksten die u aan zijn muur zag uit de Bijbel kwamen enkel en alleen omdat u vroeg of u die ook mocht hebben en interesse toonde, des te meer daar F.K. zelf aangaf welk gevaar dat inhield (CGVS I, p. 16; CGVS III, p. 7-8). Dat hij dit aan u zou zeggen binnen de Iraanse context is des te opmerkelijker geleid op het feit dat u zelf aangaf dat puur op het zicht u niet kon zien dat deze teksten uit de Bijbel kwamen (CGVS II, p. 20). F.K. kon dit dus gewoon verzwegen hebben en een smoes bedacht hebben over de herkomst van deze teksten en waarom u deze niet kon hebben. Daarnaast geeft u weinig blijk van concrete interesse in het christendom. U raakt niet verder dan te zeggen dat de teksten die u bij F.K. zag u een goed gevoel gaven, een beter gevoel dan de gewone teksten van de NA, en dat u daarom besloot het risico te trotseren en verder te gaan in het christendom (CGVS III, p. 8-9). Dit overtuigt allerm minst gezien u zich geen van die citaten – die nochtans uw interesse voor het christendom opwekten – voor de geest kan halen (CGVS III, p. 8). Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat u niet goed over uw emoties kan spreken, eenvoudige woorden gebruikt en sommige zaken voor het eerst deelt met een andere persoon (CGVS III, p. 19). Dat u het moeilijk heeft om uw emoties onder woorden te brengen en eenvoudige woorden gebruikt verandert niets aan het feit dat u maar weinig concrete interesse aan de dag legde voor het christendom.

Daarenboven legt u verschillende tegenstrijdige en niet aannemelijke verklaringen af met betrekking tot uw ontmoeting met M.M. en uw daaropvolgende bekering en kerkgang.

Bij uw eerste onderhoud verklaarde u meermaals dat u M.M. een maand na uw eerste gesprek over het christendom met F.K. leerde kennen (CGVS I, p. 16-17). Tijdens uw tweede onderhoud verklaarde u dat er vier maanden tussen deze twee momenten zaten (CGVS II, p. 22). Hiermee geconfronteerd op het einde van uw tweede onderhoud verklaarde u dat u gezegd had dat er vier maanden zat tussen het gesprek met F.K. en de eerste maal naar de huiskerk gaan (CGVS II, p. 24). Deze bewering kan niet voldoen als rechtvaardiging. Immers bij uw derde onderhoud gaf u nog een andere versie. Deze keer zat er volgens u twee à drie maanden tussen het gesprek met F.K. over het christendom en de kennismaking met M.M. (CGVS III, p. 10). Hier nogmaals mee geconfronteerd, stelde u dat u eigenlijk niet weet hoelang het precies duurde eer u M.M. leerde kennen en dat u er gewoon een cijfer op kleefde omdat u daar naar gevraagd werd; uiteindelijk bevestigde u uw laatste versie (CGVS III, p. 20). Dat u steeds een andere versie van de feiten geeft overtuigt allerminst. Bovendien kan er geen enkel geloof gehecht worden aan de ontmoeting die u met M.M. en F.K. had in een shishabar, waarbij jullie over het christendom spraken, M.M. u vroeg of u echt geloofde in Jezus Christus, waarna jullie samen baden en u zich sedertdien als bekeerde beschouwt. Dit alles gebeurde terwijl er op slechts drie meter van jullie een tafel was met andere mensen en er personeel passeerde (CGVS III, p. 10-11). Dergelijk handelen kan hoegenaamd niet in overeenstemming worden gebracht met het gevaar dat bekeerlingen binnen de Iraanse context lopen. Na confrontatie rechtvaardigde u dit door te stellen dat het over de middag niet zo druk was en jullie rustig in een hoek zaten te praten (CGVS III, p. 20). Het risico dat jullie hierbij namen was echter extreem groot, iets waar F.K., gelet op onder meer uw verklaringen dat hij de teksten die hij aan de muur had hangen niet aan u wou meegeven omdat deze u in de problemen zouden kunnen brengen indien u met die teksten betrappt zou worden en hij u meedeelde dat personen die zich tot het christendom bekeren in een erg moeilijke situatie terecht kunnen komen (CGVS III, p. 7), duidelijk van op de hoogte was. Vervolgens zei u tijdens uw eerste onderhoud dat M.M. degene was die steevast de locaties van de vieringen bepaalde (CGVS I, p. 18) om later te verklaren dat u geen idee had wie bepaalde waar de vieringen doorgingen (CGVS III, p. 12). Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat het slechts een vermoeden was dat M.M. dit besliste en u het eigenlijk niet weet (CGVS III, p. 20).

Voorts weet u zeer weinig over de bekering van F.K., die nochtans de persoon is die u geïntroduceerd zou hebben in het christendom en met wie u nog steeds contact zou hebben (CGVS III, p. 19). U weet enkel dat F.K. op de universiteit kennisgemaakt heeft met het christendom (CGVS II, p. 21; CGVS III, p. 13). Het is wel merkwaardig dat u eerst zei dat dit vier of vijf jaar geleden is (CGVS II, p. 22) en later verklaarde dat dit twee of drie jaar was (CGVS III, p. 13). U raakte niet verder dan te zeggen dat hij via een groep studenten met het christendom in aanraking gekomen is, maar weet niet hoe hij bij die groep terecht kwam of wie die mensen waren (CGVS II, p. 22; CGVS III, p. 13-14). U weet evenwel dat hij een hekel had aan de islam, maar heeft geen enkel idee wat hem aantrok tot het christendom (CGVS II, p. 22). Gelet op de rol die F.K. gespeeld heeft bij uw bekering en aangezien u nog steeds contact met hem onderhoudt, kan en mag er verwacht worden dat u uitgebreider op de hoogte bent van zijn bekering. Evenmin kan u over M.M., de leider van de huiskerk waar u gedurende een aantal maanden naartoe gegaan zou zijn, enige concrete informatie verschaffen aangaande zijn bekering (CGVS III, p. 15-16). Verder dan zeer algemeen uitleggen dat hij jaren geleden christen werd en jaren geleden de huiskerk oprichtte, deelnam in de kerken in Turkije en daar gedoopt was, en dat zijn kennis groter was dan die van u (CGVS III, p. 14-15) kwam u niet.

Tevens missen ook uw verklaringen aangaande uw problemen met de Iraanse autoriteiten elke waarachtigheid. U verklaarde aanvankelijk dat de laatste viering, waarbij de inval plaatsvond, doorging in de wijk Kourosh (CGVS I, p. 18). Tijdens uw laatste onderhoud verklaarde u dat dit in de wijk Farhangyan of Zeitoun was (CGVS III, p. 16). Gewezen op dit verschil bevestigde u dat het inderdaad Kourosh was en dat de namen van de wijken op elkaar lijken en dat u de namen van de wijken niet meer weet omdat u er al jaren weg bent (CGVS III, p. 20-21). Het louter bevestigen van een van beide versies kan niet als afdoende rechtvaardiging beschouwd worden. Het is eveneens merkwaardig dat u bij uw eerste onderhoud verklaarde dat u van ver acht à tien agenten zag (CGVS I, p. 19), maar dat u later geen enkel idee heeft hoeveel agenten er daar waren (CGVS III, p. 16-17). Bovendien verklaarde u dat u bij deze inval gezien heeft hoe de autoriteiten zowel M.M. als M. naar buiten leidden vooraleer te vluchten (CGVS I, p. 19). Bij uw laatste onderhoud verklaarde u enkel M.M. gezien te hebben waarna u uw hoofd wegdraaide en niets meer zag (CGVS III, p. 17). Na confrontatie verklaarde u dat M. inderdaad naar buiten geleid werd, maar dat u dit niet gezien had. F.K. vertelde dit achteraf aan u (CGVS III, p. 21). Deze bewering kan niet voldoen als rechtvaardiging. Bij uw eerste gehoor verklaarde u immers duidelijk M. zelf gezien te hebben. Bovendien is het niet aannemelijk dat u meteen nadat u zag hoe uw medekerkleden gearresteerd werden toch nog langs uw woning passeerde om kleren en identiteitsdocumenten op te halen en er een half uur à drie kwartier, maar zeker niet langer dan een uur, bleef (CGVS I, p. 20; CGVS III, p. 18).

U had dergelijke spullen ook later door iemand anders aan u op een andere locatie kunnen laten bezorgen, in de plaats van u te begeven naar een plaats waar u gemakkelijk ook gearresteerd zou kunnen worden. U kon immers geenszins weten hoe snel de autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw betrokkenheid bij de huiskerk en hoe snel zij agenten naar uw woning zouden kunnen sturen. Nog minder geloofwaardig is dat u bij de door u beweerde korte passage bij u thuis zou nalaten om het christelijk materiaal dat u thuis bijhield mee te nemen en weg te smijten (CGVS III, p. 19). Deze bevinding wordt nog versterkt door het gegeven dat er bij uw huiskerk een afspraak was om in geval van ontdekking alle christelijke materiaal op de één of andere manier te vernietigen, ook bij u thuis (CGVS III, p. 12). Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat u niet aan dat materiaal had gedacht omdat u stress had en gehaast was. Ook was u van plan enkele dagen later terug te komen en had u niet gedacht dat de autoriteiten zouden binnenvallen (CGVS III, p. 19, 21), wat een uitleg is die haaks staat op het feit dat u na uw korte passage thuis meteen ging onderduiken in Abadan, waaruit kan worden afgeleid dat u wel degelijk dergelijk gevaar vreesde. Daarnaast verklaarde u bij uw eerste onderhoud op het CGVS dat er bij de inval bij u thuis twee foto's meegenomen werden, een afbeelding van Jezus Christus en een afbeelding van een kruis (CGVS I, p. 21). Tijdens uw laatste onderhoud verklaarde u dat er slechts één foto meegenomen werd, namelijk die van het kruis en geen andere foto's (CGVS III, p. 19). Na confrontatie ontkende u louter de eerste versie (CGVS III, p. 21), wat de vastgestelde tegenstrijdigheid niet kan vergoelijken. Tot slot is het niet aannemelijk dat u zich in de jaren na uw vlucht nooit geïnformeerd zou hebben over het lot van uw medekerkgenoten, waaronder M.M., die toch de leider van uw huiskerk was (CGVS III, p. 19). U deed dit niet omdat uw situatie onduidelijk is en het onduidelijk is wat er u te wachten staat (III, p. 19), waarbij u het had over uw situatie sinds uw vlucht uit Iran. Dergelijke uitleg neemt echter niet weg dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij / zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn / haar vluchtrelaas. Dat u niet over de minste informatie beschikt over het lot van uw medekerkgenoten en hier zelfs niet naar geïnformeerd heeft, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Gelet op alles wat voorafgaat, kan geen enkel geloof gehecht worden aan uw verklaringen in Iran bekeerd te zijn tot het christendom noch aan de problemen die u met de Iraanse autoriteiten naar aanleiding van uw beweerde bekering ondervonden zou hebben.

Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt een ernstige negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa, ter staving waarvan u een attest van Bijbelstudie en enkele foto's en een video neerlegde. Gezien deze activiteiten een voortzetting zijn van uw beweerde bekering in Iran, daar waar deze bekering in Iran niet geloofwaardig is, kan er aan uw beweegredenen om Bijbelstudie te volgen en naar de kerk te gaan geen enkel geloof gehecht worden. Het CGVS betwist het plaatsvinden van deze activiteiten niet, maar deze blijken dan ook louter omwille van opportunistische redenen plaats te vinden. Uw Bijbelstudie en kerkbezoek in het Westen tonen bijgevolg de oprechtheid van uw bekering niet aan aangezien duidelijk is dat deze beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. De door u neergelegde bewijsstukken van uw religieuze activiteiten in het Westen getuigen dus louter van een formele bekering en niet van een werkelijke verinnerlijkte bekering. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten - uw bekering tot het christendom is echter niet oprecht waardoor uit niets blijkt dat u zich bij terugkeer als christen zal gedragen - die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Wat betreft uw politieke activiteiten sinds uw vertrek uit Iran dient er vooreerst op gewezen te worden dat bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland de reële kans op vervolging/ moeilijkheden en de ernst van die vervolging/moeilijkheden van cruciaal belang zijn. Hierbij moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden is er sprake van een reëel risico op vervolging en/of moeilijkheden in het land van herkomst. Het is niet aannemelijk dat activiteiten ontwikkeld na de vlucht leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet

van op de hoogte zijn of indien het opportunistische karakter van voornoemde activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden.

Er dient in dit verband vastgesteld te worden dat uw politieke activiteiten extreem beperkt blijven. U verklaarde dat u in Oostenrijk lid werd van de Al Ahwazi partij. Uw enige activiteit bestond er evenwel in informatie te delen in een WhatsApp-groep van enkele honderden andere Ahwazi. In 2017 zette u uw activiteiten voor de partij stop (CGVS I, p. 13; CGVS II, p. 4). Hoewel u verklaarde in België politiek actief te willen zijn (CGVS III, p. 3) had u in België tot het moment van uw derde onderhoud op 27 september 2021, i.e. meer dan anderhalf jaar na uw aankomst hier, slechts aan één betoging, waarvan u een aantal foto's neerlegde, deelgenomen, waarbij u een gewone deelnemer was zoals elke andere. U spreekte er niet en sprak er niet met de media. Niettegenstaande uw verklaringen hier actief te willen zijn, zocht u tijdens of na deze betoging geen contact op met leden van uw partij (CGVS II, p. 3). U kon tevens geen concrete elementen aanbrengen waaruit zou blijken dat de Iraanse autoriteiten van uw deelname op de hoogte zijn (CGVS III, p. 3). Ook bij uw derde onderhoud verklaarde u geen contact opgenomen te hebben met uw partij, en geen concrete plannen te hebben voor verdere politieke activiteiten (CGVS III, p. 3). Uit dit alles blijkt dat u geen stappen onderneemt om uw politieke activiteiten terdege te ontwikkelen. Gelet op de uitermate beperktheid van uw betrokkenheid bij oppositieactiviteiten sinds uw aankomst in het Westen en het gebrek aan concrete indicaties dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw beperkte activisme, kan op grond hiervan geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie worden aangenomen.

Volledigheidshalve kan met betrekking tot de door u geschetste problemen met de Iraanse autoriteiten in 1389 (2010/2011) of 1390 (2011/2012) en eind 1391 (begin 2013) tot slot worden opgemerkt dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat deze door u geschetste vervolging/ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen, gelet op de vaststelling dat deze feiten zich bijna tien jaar geleden voordeden in een specifieke context en naar uw eigen zeggen geen directe aanleiding vormden om Iran te verlaten (CGVS vragenlijst vraag 3.1, ingevuld bij de DVZ op 29 oktober 2020; CGVS I, p. 12). Bovendien zijn dit twee los van elkaar staande feiten en bent u nog twee jaar na de tweede arrestatie in Iran gebleven zonder hierom verdere problemen met de autoriteiten gekend te hebben. Dat u toch nog een vrees zou koesteren omdat u bij uw tweede aanhouding veel valse bekentenissen heeft afgelegd (CGVS I, p. 12, 17; CGVS II, p. 13) is, gelet op de ongeloofwaardigheid van uw directe vluchtaanleiding uit Iran, het duidelijk opportunistisch karakter van uw religieus engagement in West-Europa, en het feit dat uit niets blijkt dat uw zeer beperkt politiek activisme in West-Europa u in het vizier van de Iraanse autoriteiten zou hebben gebracht, niet gestoeld op enig objectief gegeven.

De informatie waarop het CGVS zich beroept, is in kopie als bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande argumentatie niet ombuigen. Uw identiteit, nationaliteit, legerdienst en beroep staan hier niet ter discussie. De overige bewijsstukken kwamen hierboven reeds aan bod."

In zoverre verzoeker in het onderhavige verzoekschrift daarnaast laat uitschijnen dat hij, mede door zijn verblijf in Europa, als persoon niet (langer) zou kunnen aarden in de Iraanse samenleving en zich aldaar niet (meer) zou kunnen conformeren aan de heersende normen, dient te worden opgemerkt dat hij nalaat dit nader uit te werken of te concretiseren en bijgevolg geenszins aantoonbaar of aannemelijk maakt dat hij dermate verwesterd zou zijn of bij een terugkeer naar zijn land als dusdanig verwesterd zou worden gepercipieerd dat dit zou kunnen volstaan om in zijner hoofde te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin en een nood aan internationale bescherming. Verzoeker maakt *in concreto* in het geheel niet aannemelijk dat het loutere gegeven dat hij enige tijd in Europa en België heeft verbleven hem als persoon dusdanig zou hebben veranderd dat hij niet (langer) zou kunnen aarden binnen of zich zou kunnen aanpassen aan de Iraanse samenleving en de aldaar heersende normen. Mede gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vermeende bekering en de hieruit voortgesproten problemen en de hieraan gekoppelde vrees, brengt verzoeker evenmin enig ander concreet element bij waaruit blijkt en toont hij niet *in concreto* aan dat, waar, wanneer, waarom of in welke omstandigheden hij in zijn land van herkomst als verwesterd zou riskeren te worden gepercipieerd. Aldus maakt verzoeker in het geheel niet aannemelijk dat hij omwille hiervan zou riskeren te worden gestigmatiseerd, gevisieerd of vervolgd.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar Iran een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP